

Arrest

nr. 158 559 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 13 augustus 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De verblijfsaanvraag vermeld in punt 1.1. wordt op 22 augustus 2011 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 7 augustus 2013 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond wordt verklaard.

1.4. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 15 mei 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 september 2014 de beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker wordt hiervan op 11 september 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.05.2014 werd ingediend door:

I.(...), A.(...) (...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Hij beroept zich op medische problemen en op het feit dat hij zich niet adequaat kan laten verzorgen in zijn land van herkomst. We merken echter op dat zijn verblijfsverzoek om medische redenen werd afgewezen op 07.08.2013. Hij beroept zich op artikel 3 EVRM maar hij maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer het risico loopt op een onmenselijke behandeling. Het feit dat er nog een beroepsprocedure loopt tegen deze beslissing is geen buitengewone omstandigheid. Hij kan het resultaat ervan afwachten in zijn land van herkomst en zich voor de procedure laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Het argument dat hij geen contact meer zou hebben met zijn land van herkomst wordt evenmin aanvaard als buitengewone omstandigheid. Dit kan hem er namelijk niet van weerhouden om (tijdelijke) terug te keren.

Hij beroept zich op de situatie in zijn regio van herkomst en verwijst naar een reisadvies van Buitenlandse Zaken en naar een Nederlands ambtsbericht en stelt dat incidenten tegen mensen van Aziatische afkomst geregeld plaatsvinden. Hij toont evenwel niet aan dat hij persoonlijk gevisieerd wordt. De verwijzing naar algemene rapporten wordt niet aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

Hij beroept zich ook op zijn relatie met mevrouw M.(...) L.(...) die rechtmatig in België verblijft en twee schoolgaande kinderen heeft die perfect Nederlands spreken. De terugkeer naar het land van herkomst om de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke post impliceert enkel een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee, zodat we dit argument niet aanvaarden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2010 onafgebroken in België verblijft, een attest van immatriculatie heeft gehad, sociale bindingen heeft, Nederlands heeft geleerd, nooit in contact is gekomen met de politie en integratiebewijzen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen contact meer met zijn land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al zijn dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België.

Verzoeker vormt in België een gezin met mevr. M.(...) L.(...), geboren te (...) op (...), Russisch Staatsburger van Tsjetseene origine, wonende te (...) (...). Mevr. M.(...) bewaart een machtiging tot verblijf op basis van art. 9 bis Vreemdelingenwet. Ze verblijft sinds januari 2006 in België. Zij is de moeder van A.(...) M.(...) (...) en R.(...) M.(...) (...). Beide kinderen gaan hier sinds geruime tijd naar school en spreken perfect Nederlands.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

Verzoeker meent dat gelet op de situatie in zijn thuisland, met name de zeer vijandige omgeving (hetgeen verzoeker staft met rapporten), de leeftijd van verzoeker, zijn afhankelijkheid van de andere gezinsleden ten gevolge van zijn medische situatie, het niet redelijk is van de verwerende partij om zich te verschuilen achter een tijdelijke verwijdering. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij zich in casu heeft laten leiden door een overdreven formalisme en meent dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door aan te nemen dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid vormt."

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de "beginselen van goed bestuur". Hij licht het middel als volgt toe:

"De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker beroept zich tevens op art. 3 EVRM. Aldus motiveert het EHRM in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh- Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.). Verzoeker meent dat dit in casu het geval is.

Een terugkeer naar het land van oorsprong zou een verergering betekenen van de gezondheidstoestand van verzoeker die zich dan ook niet correct en adequaat zou kunnen laten verzorgen.

Bovendien kan men enerzijds in Tsjetsjenië niet beschikken over een aanvaardbaar kwalitatief niveau van medische verzorging (RvS 7 mei 2001, nr. 95-175), anderzijds bestaat er geen systeem van sociale zekerheid waarop verzoeker kan terugvallen (RvS 18.03. 199S, nr. 72.594)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien hij teruggewezen zou worden naar Tsjetsjenië, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

Medische elementen kunnen buitengewone omstandigheden zijn voor een 9bis. Verwerende partij moet dit motiveren en mag niet enkel verwijzen naar 9ter (RvV 38.847, 17 februari 2010 - RvV 42.699, 29 april 2010), zoals in casu het geval is.

De medische elementen ingeroepen door verzoeker dienen formeel beantwoord te worden door verwerende partij die zich niet kon beperken tot een eenvoudige verwijzing naar artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze elementen kunnen immers een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.. Verzoeker en zijn medische situatie vallen niet noodzakelijk onder artikel 9ter."

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel. Hij stelt als volgt:

"Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

De bedoeling van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

In casu is er niet langer sprake van een duidelijk kader. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in deze na determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De door de dienst Vreemdelingenzaken weerhouden verklaring is kennelijk onredelijk en komt neer op pure willekeur. Op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vw. bevat geen inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Dat is een discretionaire bevoegdheid van de minister en de De Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hebben echter openlijk verklaard dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepassen.

De instructie van 19 juli 2009 is op zichzelf geen bindende rechtsnorm. Formeel werd ze vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). De staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie. De verwerende partij schendt dan ook het vertrouwensbeginsel. Verzoeker mocht erop vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt ook in zijn individuele geval worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid. Verzoeker mocht verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf.

Verzoeker haalde de volgende argumenten aan om zich te beroepen op de buitengewone omstandigheden:

(...)

De taak om ervoor te zorgen dat België zijn verplichtingen voortvloeiende uit artikel 3 EVRM nakomt, rust hier dus in eerste instantie op DVZ en deze onmogelijkheid van terugkeer kan een grond vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen op grond van artikel 9 bis Vw. Verwerende partij heeft dit evenwel niet nagegaan.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat er weldegelijk sprake was van buitengewone omstandigheden."

2.2.1. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de drie aangehaalde middelen hieronder

gezamenlijk behandeld.

2.2.2. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de

verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.2.3. In de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf, die in het administratief dossier is opgenomen, beriep verzoeker zich op de volgende buitengewone omstandigheden:

"In principe dient verzoeker de machtiging tot voorlopig verblijf in het buitenland aan te vragen, meer bepaald bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980).

Op deze regel bestaan er drie uitzonderingen, waarbij de aanvraag in België zelf kan worden ingediend:

1. Wanneer een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit toelaat om de aanvraag in België in te dienen (artikel 9, tweede lid).

2. In buitengewone omstandigheden.

3. Om medische redenen.

Verzoeker is wegens buitengewone omstandigheden en medische redenen niet in de mogelijkheid om een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van zijn verblijfplaats of de plaats van zijn oponthoud.

Verzoeker wijst op de huidige situatie in Tsjetsjenië.

Alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, alsmede het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski-Kraj met Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, worden afgeraden. Niet-essentiële reizen naar Noord-Ossetië, Karatsjajev-Tsjerkessië en Kabardino-Balkaria (met inbegrip van de Elbrus regio) worden afgeraden.

Incidenten tegen mensen van Aziatische of Afro-Caribische origine vinden vooral in de steden geregeld plaats.

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/rusland/ra_rusland.jsp

Verzoeker verwijst naar het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland:

Aanvankelijk was het geweld in de vorm van aanslagen in Tsjetsjenië afgenomen ten opzichte van de vorige verslagperiode. Wel heerste er in Tsjetsjenië een gevoel van onveiligheid en angst. Maar in de loop van de verslagperiode leek het geweld weer op te laaien.

<http://www.mensenhandelweb.nl/system/files/documents/28%20jan%202014/noordelijkekaukasus12-I-I.pdf>

Verzoeker kampt met medische problemen. Verzoeker wijst erop dat een aanvraag in het buitenland zou dan ook gepaard gaan met zware medische en psychologische problemen. Indien verzoeker België zou moeten verlaten, bestaat er een risico dat verzoeker het slachtoffer zou worden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Besluit:

Verzoeker meent dat ook dat er - in casu - buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het indienen van de aanvraag via de gewone procedure in het land van herkomst of in het land van de verblijfplaats of de plaats van oponthoud van de vreemdeling onmogelijk maken."

2.2.4. Verzoeker gaat allereerst niet akkoord met de beoordeling in de bestreden beslissing waarbij zijn relatie met een rechtmatig in België verblijvende vrouw die twee schoolgaande kinderen heeft die perfect Nederlands spreken, niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid. Hij stelt dat verweerder aldus het artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de mate dat verzoeker aangeeft zich te beroepen op een privéleven in België dat onder de bescherming van dit verdragsartikel valt, in de zin dat al zijn *'dichte vrienden en kennissen'* zich in België bevinden, stelt de Raad allereerst vast dat niet blijkt dat verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag uitdrukkelijk heeft beroepen op een dergelijk privéleven in België teneinde de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Zijn verblijfsaanvraag ging in ieder geval ook niet gepaard met concrete

stukken in dit verband. Ook thans liggen dergelijke stukken niet voor. Een louter algemene stelling in deze zin kan ook niet volstaan opdat een effectief beleefd privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM dient te worden aangenomen.

Het is daarnaast op zich niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en mevrouw M. L. en haar twee kinderen. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing zo op zich niet in twijfel getrokken. Er dient te worden nagegaan of verweerder waar hij dit gezinsleven niet weerhield als buitengewone omstandigheid, het artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de beëindiging van een verblijfsrecht zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven van verzoeker. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, § 38). In dit verband benadrukt de Raad ook dat de betrokken zaak niet enkel betrekking heeft op de vraag of het gezinsleven wordt geschonden doch ook een zaak van immigratie betreft.

In dit kader wijst de Raad er verder op dat volgens het EHRM de Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa t. Nederland, par. 81; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing inhoudt dat verzoeker de verblijfsmachtiging via de reguliere procedure vanuit het buitenland moet indienen. Verweerder erkende dat de verplichting voor verzoeker om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen tot gevolg kan hebben dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden, doch hij oordeelde dat de scheiding slechts tijdelijk is en aldus geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. De bestreden beslissing houdt aldus geenszins een absoluut verbod in om het Rijk binnen te komen en hier te verblijven. Eenmaal terug in zijn herkomstland, staat het verzoeker vrij de geëigende verblijfsprocedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven met zijn gezinsleden. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt ook dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De Raad stelt vast dat in casu niet blijkt dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van verzoeker in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. De Raad kan zo ook slechts vaststellen dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag dit gezinsleven in wezen niet aanhaalde in het kader van de buitengewone omstandigheden, doch slechts wat de gegrondheid van zijn aanvraag betreft. Daarenboven beperkte hij er zich toe te wijzen op zijn gezinsleven in België, doch zonder hierbij concrete argumenten aan te brengen dat een zelfs tijdelijke scheiding van de gezinsleden niet in redelijkheid kan worden verwacht. Verzoeker betoogt thans dat zelfs een tijdelijke terugkeer niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht, gelet op de algemene situatie in zijn thuisland, zijn leeftijd en zijn afhankelijkheid van zijn gezinsleden ten gevolge van zijn medische situatie. Deze eerste twee elementen zijn evenwel geen elementen die specifiek het gezinsleven betreffen. Voor wat de situatie in zijn thuisland betreft, stelt de Raad vast dat verweerder hieromtrent afzonderlijk heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing. Hierop wordt ingegaan bij de verdere bespreking van de middelen. Wat de leeftijd en beweerdde afhankelijkheid van zijn gezinsleden betreft, stelt de Raad daarnaast allereerst vast dat niet blijkt dat verzoeker deze elementen als dusdanig in zijn aanvraag heeft aangebracht als elementen die eraan in de weg zouden staan dat hij de aanvraag via de reguliere procedure indient. Verder stelt de Raad ook vast dat, wat de leeftijd van verzoeker betreft, hij niet concreet duidt op welke wijze zijn leeftijd eraan in de weg zou staan dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. In zoverre verzoeker wijst op zijn afhankelijkheid van zijn gezinsleden ten gevolge van zijn medische situatie, merkt de Raad daarnaast nog op dat dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in dit verband beperkt tot een algemene bewering zonder een begin van bewijs voor te leggen van het gegeven dat hij werkelijk om medische redenen mantelzorg behoeft of is aangewezen op hulp en bijstand van zijn gezinsleden in

België. De Raad merkt ook op dat in het kader van de verblijfsaanvraag die verzoeker indiende op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een arts-adviseur in een advies opgesteld op 6 augustus 2013 reeds vaststelde dat de beschikbare medische gegevens niet toelaten vast te stellen dat er sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Hij stelde hierbij vast dat op basis van de vermelde medische gegevens er geen contra-indicatie om te reizen kon worden weerhouden en er daarnaast ook geen mantelzorg nodig is omwille van de vermelde aandoeningen. Er blijkt aldus niet dat verzoeker om medische redenen is aangewezen op de hulp of bijstand van zijn familieleden in België. Verzoekers betoog laat bijgevolg niet toe vast te stellen dat er, wat zijn gezins- of familieleden of andere elementen betreft, noemenswaardige hinderpalen zijn die hem verhinderen de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. In zoverre verzoeker in dit verband nog stelt dat hij *“geen contact meer [heeft] met zijn land van herkomst”* en een terugkeer *“een serieuze stap terug”* is, stelt de Raad vast dat hij deze elementen als dusdanig evenmin aanbracht als buitengewone omstandigheden en dergelijke algemene en ongestaafde stellingen ook niet kunnen overtuigen dat alsnog ernstige, concrete hinderpalen voorliggen die verhinderen dat verzoeker de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure moet indienen. Gelet op het jarenlange verblijf van verzoeker in zijn land van herkomst blijkt niet dat hij zonder meer kan verwijzen naar rechtspraak van het EHRM waarin sprake was van vreemdelingen die buiten hun nationaliteit geen banden meer hadden met hun land van herkomst.

De Raad wijst er in dit verband verder nog op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en diens kinderen (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Er blijkt ook niet dat de partner en diens kinderen verzoeker, indien gewenst, niet kunnen bezoeken of vergezellen, minstens gedurende bijvoorbeeld de schoolvakanties. Verzoekers partner is bovendien eveneens afkomstig uit Rusland en verblijft nog maar sinds 10 jaar in België. Verzoeker en zijn partner dienden ook te weten dat een aanvraag gezinshereniging in beginsel steeds bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiger in het buitenland dient te geschieden en dat de precare verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten zijn verblijfsaanvraag in België in te dienen of dat verweerder geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen het algemeen belang en verzoekers persoonlijke en familiale belangen.

De Raad wijst er ook nog op dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De vreemdeling moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragssluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragssluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij

rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Daarnaast oordeelt het EHRM dat socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst vast dient te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming onderzoekt, wordt er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Indien er geen vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening blijkt, hoeft er in het kader van artikel 3 van het EVRM derhalve geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de algemene situatie in verzoekers regio van herkomst niet heeft weerhouden als een buitengewone omstandigheid, in wezen omdat hij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar algemene rapporten en dit zonder een band met zijn persoon aannemelijk te maken. Waar verzoeker in zijn verblijfsaanvraag wees op medische problemen waarmee hij kampt en op het gegeven dat het indienen van de aanvraag in het land van herkomst zou *“gepaard gaan met zware medische en psychologische problemen”* waardoor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt, motiveerde verweerder dat de medische problemen van verzoeker reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat hij zich weliswaar beroept op een miskenning van artikel 3 van het EVRM doch zonder dat hij zulks aannemelijk maakt.

Gelet op deze motivering kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder niet zou zijn nagegaan of er geen sprake is van een onmogelijkheid tot terugkeer gelet op artikel 3 van het EVRM, zoals dit door hem werd aangevoerd in zijn verblijfsaanvraag.

Wat de ingeroepen situatie in de regio van herkomst betreft, brengt verzoeker geen concreet betoog naar voor dat vermag aan te tonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 3 van het EVRM zou hebben geoordeeld dat verzoeker in dit verband niet kan volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten zonder dat hij deze betreft op zijn persoonlijke situatie. Er blijkt ook geenszins dat de algemene situatie in de regio van herkomst zodanig is dat geen enkele persoon aldaar kan terugkeren zonder risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat de bestreden beslissing verzoeker als dusdanig niet verplicht terug te keren naar zijn regio van herkomst. Wel dient hij de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Er blijkt niet dat hij daarvoor noodzakelijkerwijze dient terug te keren naar zijn regio van herkomst in het herkomstland.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag op zeer algemene wijze aangaf te kampen met *“medische problemen”*. Enig medisch stuk werd in dit verband niet gevoegd. Het komt de Raad aldus niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder deze ingeroepen *“medische problemen”* heeft geïnterpreteerd als zijnde de medische problemen van verzoeker zoals deze reeds het voorwerp uitmaakten van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat medische problemen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verweerder aldus niet kan volstaan met een verwijzing naar de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij geeft aan dat het mogelijk is dat bepaalde medische problemen onvoldoende zijn in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet doch wel kunnen volstaan als buitengewone omstandigheden. De Raad dient in deze evenwel te wijzen op het gesteld in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf

op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt dat het de betrachting van de wetgever was om “(...) *opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.*” In casu betwist verzoeker niet dat hij vooraleer hij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende reeds een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van dezelfde wet had ingediend. Er blijkt niet dat zijn medische toestand intussen is gewijzigd of hij zich thans kan steunen op nieuwe elementen wat zijn medische situatie betreft. Verweerder kon derhalve in redelijkheid wijzen op het gegeven dat verzoekers medische problemen reeds bij hem aanhangig werden gemaakt in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in het kader waarvan deze reeds werden onderzocht doch niet weerhouden, om te besluiten dat de medische elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Er blijkt geenszins dat het verweerder toekwam hiernaar nog een verder onderzoek te voeren. Minstens blijkt ook niet welk belang verzoeker heeft bij dit betoog, nu niet blijkt dat verweerder de medische elementen die reeds werden ingeroepen in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan weerhouden als buitengewone omstandigheden. De wet is op dit punt duidelijk.

De Raad stelt verder vast dat verweerder zich ook niet louter beperkte tot een verwijzing naar de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij gaf, wat de ingeroepen medische redenen betreft, zo ook aan dat verzoeker zich weliswaar beriep op artikel 3 EVRM doch zonder zulks aannemelijk te maken. Deze motivering kan evenmin als kennelijk onredelijk worden beschouwd, nu verzoeker in zijn verblijfsaanvraag op algemene wijze wees op medische problemen en op het feit dat het indienen van de aanvraag vanuit het buitenland gepaard zou gaan met zware medische en psychologische problemen, doch zonder dat hij in dit verband enig medisch attest of begin van bewijs voorlegde.

In de thans voorliggende situatie – waarin de medische problemen reeds werden ingeroepen in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en daarnaast ook geen enkel concreet medisch attest of gegeven werd voorgelegd of ingeroepen – kan verzoeker ook geenszins worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder in de bestreden beslissing een onderzoek diende door te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. De Raad herhaalt in dit verband daarenboven dat indien er geen vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening blijkt, er in het kader van artikel 3 van het EVRM geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming hoeft te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632). Verzoeker geeft op geen enkele wijze aan dat zijn gezondheidstoestand wordt gekenmerkt door een dergelijke graad van ernst.

Het betoog van verzoeker dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een verergering van zijn gezondheidstoestand zou inhouden en hij zich aldaar niet correct en adequaat zou kunnen laten verzorgen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker beperkt zich andermaal tot blote beweringen dat zijn gezondheidssituatie zal verslechteren bij terugkeer en dat er sprake zal zijn van een psychologische ontreddering. In dit verband wijst de Raad er ook op dat de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, laat staan een gedwongen verwijderingsmaatregel, maar enkel inhoudt dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft doen gelden die hem zouden vrijstellen van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.6. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn derde middel bevat de bestreden beslissing verder uitdrukkelijk de determinerende motieven waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Zo wordt er immers duidelijk op gewezen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, waarna voor elk van de aangehaalde elementen nader wordt uiteengezet waarom ze *in concreto* niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. De uiteenzetting van verzoeker laat vervolgens ook geenszins toe vast te stellen dat verweerder gelet op de voorziene motivering kennelijk onredelijk of willekeurig zou hebben gehandeld. Waar verzoeker betoogt dat er “*dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut*

ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet”, is dit een blote bewering waarmee de concrete motivering in de bestreden beslissing niet wordt weerlegd. Verzoeker lijkt er hierbij ook aan voorbij te gaan dat de bestreden beslissing enkel een beslissing betreft over de ontvankelijkheid van de aanvraag. In deze situatie dringt enige motivering over het al dan niet gegrond zijn van de aanvraag zich ook niet op.

2.2.7. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.8. Verzoeker voert afzonderlijk een schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Enige concrete toelichting betreffende de wijze waarop de bestreden beslissing dit wetsartikel zou hebben miskend, ontbreekt evenwel. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

2.2.9. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoeker voert aan dat zijn aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, waarvan de bevoegde minister en de Dienst Vreemdelingenzaken publiekelijk hebben verklaard ze ondanks hun vernietiging te blijven toepassen. Wat dit betreft, merkt de Raad op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid inderdaad op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Daargelaten het gegeven dat verzoeker niet concreet aantoont dat zijn situatie voldoet aan een van de criteria vervat in voormelde instructie, dient in ieder geval te worden opgemerkt dat de instructie evenwel werd vernietigd door de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zoals verzoeker zelf opmerkt, omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (ex tunc) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen. Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoeker er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk contra legem gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel dat inhoudt dat het bestuur moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put te kort worden gedaan, brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel. Een schending van het vertrouwensbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.2.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.11. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS